

Vak képek sora,
s végtelen hosszúságú
pillantás a zen.

Mégis

Tolvaj vagy, mint egy
otthonok közhelyébe
surranó költő.

Noha

Ózondús dallam,
lyuk az akkordok helyén.
Nagyjából ennyi.

Mintha

Hogy mi vagy nekem?
Hínárba bűvő remény,
napsütötte sáv.

Néha

Nem mondta végig.
Sokkal szebben csengett, ha
elakadt szava.

56 Hacsak

Mi a helyes ösvény?
Nemtudásom ezüstje,
bárka és ladik.

Nehogy

Holt apanyelven
beszél hozzám, amitől
rám zuhan a csönd.

Tűnik

Ha haikuként
lebeg a létben, elszáll
mire földet ér.

